

UZASADNIENIE

Pozwem złożonym dnia 6 lipca 2015 r. powód Miasto S. W. wniósł o zasądzenie do J. P. kwoty 811,20 zł wraz z odsetkami ustawowymi od kwoty 270,40 zł od dnia 10 sierpnia 2014 r., od kwoty 270,40 zł od dnia 21 grudnia 2014 r. i od kwoty 270,40 zł od dnia 22 stycznia 2014 r. do dnia zapłaty tytułem należności przewozowych w wysokości po 4,40 zł oraz opłat dodatkowych w kwotach po 266 zł, które pozwany obowiązany był uiścić z uwagi na to, iż w dniach 26 lipca 2014 r., 6 grudnia 2014 r. i 7 stycznia 2015 r. korzystał z komunikacji miejskiej nie posiadając ważnego dokumentu przewozu. Jako podstawę prawną dochodzonego roszczenia powód wskazał art. 33a ust. 3 ustawy prawo przewozowe oraz uchwałę nr XVI/301/2011 Rady m.st. W. z dnia 26 maja 2011 r. w sprawie opłat za usługi przewozowe środkami lokalnego transportu zbiorowego w m.st. W. oraz art. 360 k.c. i art. 361 k.c.

Na rozprawie w dniu 23 marca 2016 r. kurator ustanowiony dla pozwanego J. P., nieznanego z miejsca pobytu, wniósł o oddalenie powództwa i podniósł zarzut przedawnienia.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniach 26 lipca 2014 r., 6 grudnia 2014 r. i 7 stycznia 2015 r. J. P. korzystał z przejazdu środkiem komunikacji miejskiej pozostającym w dyspozycji Zarządu (...). Nie posiadał ważnego dokumentu przewozu. W tych dniach zostały wystawione przez kontrolera, który stwierdził ów fakt, wezwania J.

P. do zapłaty kwot każdorazowo w łącznej wysokości po 270,40 zł, w tym do uiszczenia należności za przewóz w wysokości 4,40 zł i opłaty dodatkowej w wysokości 266 zł. Odbiór tych wezwań do zapłaty J. P. potwierdził każdorazowo własnoręcznym podpisem.

Dowód:

wezwanie do zapłaty k. 5-7.

Sąd zważył, co następuje:

Sąd uznał powództwo za uzasadnione w całości.

Podstawą prawną uwzględnionego przez Sąd roszczenia głównego był art. 774 k.c. oraz art. 33a ust. 3 ustawy z dnia 15 listopada 1984 r. Prawo przewozowe.

Bezspornym było, iż pozwany w dniach 26 lipca 2014 r., 6 grudnia 2014 r. i 7 stycznia 2015 r. korzystał z przejazdu środkiem komunikacji miejskiej w W., a więc w związku z tym zawarł, w sposób dorozumiany, umowę przewozu z powodem, tj. Miastem S. W., który organizował przejazd. Stosownie do art. 16 ust. 1 powołanej ustawy Prawo przewozowe umowę przewozu zawiera się przez nabycie biletu na przejazd lub spełnienie innych określonych przez przewoźnika warunków dostępu do środka transportowego, a w razie ich nieustalenia - przez samo zajęcie miejsca w środku transportowym.

W myśl art. 774 k.c. przez umowę przewozu przewoźnik zobowiązuje się w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa do przewiezienia za wynagrodzeniem osób lub rzeczy. Równocześnie należało stwierdzić, iż według art. 33a ust. 1 ustawy z dnia 15 listopada 1984 r. Prawo przewozowe przewoźnik lub organizator publicznego transportu zbiorowego albo osoba przez niego upoważniona, legitymując się identyfikatorem umieszczonym w widocznym miejscu, może dokonywać kontroli dokumentów przewozu osób lub bagażu. W myśl ust. 3 w razie stwierdzenia braku odpowiedniego dokumentu przewozu przewoźnik lub organizator publicznego transportu zbiorowego albo osoba przez niego upoważniona pobiera właściwą należność za przewóz i opłatę dodatkową albo wystawia wezwanie do zapłaty.

Wysokość należności za przewóz (określonej w pozwie na 4,40 zł) i opłaty dodatkowej (określonej w pozwie na 266 zł) została naliczona na podstawie uregulowań uchwały nr LXVI/1807/2013 Rady Miasta Stołecznego W. z dnia 3 października 2013 r. zmieniającej uchwałę w sprawie opłat za usługi przewozowe środkami lokalnego transportu zbiorowego w m.st. W., zmiany uchwały w sprawie ustalenia ulg za usługi przewozowe środkami lokalnego transportu zbiorowego w m.st. W. oraz zmiany uchwały w sprawie regulaminu przewozu osób i bagażu środkami lokalnego transportu zbiorowego w m.st. W., która została wydana m.in. na podstawie art. 34a ust. 1 i 2 ww. ustawy Prawo przewozowe.

Zgodnie z tymi przepisami sposób ustalania wysokości opłat dodatkowych pobieranych w razie m.in. braku odpowiedniego dokumentu przewozu w odniesieniu do gminnego, powiatowego i wojewódzkiego regularnego przewozu osób, przepisy, o których mowa w ust. 1, określają odpowiednio rada gminy, rada powiatu albo sejmik województwa, a w mieście stołecznym W. - Rada miasta stołecznego W.. Są to przepisy prawa miejscowego, które Sąd winien był wziąć pod uwagę z urzędu. W myśl uregulowania zawartego w punkcie VIII podpunkcie 1 tabeli przewozowej stanowiącej załącznik do ww. uchwały opłata dodatkowa za przejazd bez odpowiedniego dokumentu przewozu stanowiła 38-krotność ceny biletu jednorazowego przesiadkowego normalnego, obowiązującego w strefie 1 i 2, czyli 266 zł (jako iloczyn maksymalnej ceny biletu wynoszącej 7 zł i powyższej krotności).

Pozwany zaakceptował wysokość tych opłat i zasadności wezwania go do zapłaty, składając podpis pod wezwaniem do zapłaty, które zostały załączone do pozwu. Powód dochodził roszczenia w tej właśnie wysokości, która została określona na powyższych dokumentach.

W myśl art. 87 ust 1 ww. ustawy kwoty przysługujące z tytułu niezapłaconych należności, odszkodowań i wyrównania różnic należności - podlegają oprocentowaniu w wysokości ustawowej, a odsetki oblicza się z tytułu niezapłaconych należności - od dnia, w którym należność powinna być zapłacona. Podstawę prawną żądania odsetek za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego, którego powód dochodził w niniejszej sprawie, stanowią również przepisy art. 481 § 1 i 2 k.c. Zgodnie z tymi przepisami jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe, przy czym od dnia 1 stycznia 2016 r. odsetki za opóźnienie, o których tu mowa, należą się powodowi w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie przewidzianych w aktualnie obowiązującym art. 481 § 2 k.c.

Zgodnie z art. 455 k.c. jeżeli termin spełnienia świadczenia nie jest oznaczony ani nie wynika z właściwości zobowiązania, a tak było w realiach niniejszej sprawy, świadczenie powinno być spełnione niezwłocznie po wezwaniu dłużnika do wykonania. Wezwania pozwanego do zapłaty dochodzonej w niniejszej sprawie należności nastąpiły, wedle załączonych do pozwu dokumentów, w dniach przejazdu środkiem komunikacji miejskiej, tj. 26 lipca 2014 r., 6 grudnia 2014 r. i 7 stycznia 2015 r. Powód domagał się zapłaty odsetek od dat przypadających po upływie 14 dni, tj. 10 sierpnia 2014 r., 21 grudnia 2014 r. i 22 stycznia 2015 r.

Kurator ustanowiony dla pozwanego obronę, którą był w stanie podjąć w niniejszej sprawie, oparł na zarzucie przedawnienia. Zarzut ten okazał się nieuzasadniony.

Zgodnie z art. 778 k.c. roszczenia z umowy przewozu osób przedawniają się z upływem roku od dnia wykonania przewozu, a gdy przewóz nie został wykonany - od dnia, kiedy miał być wykonany. Tożsamy termin przedawnienia określa art. 77 ust. 1 ww. ustawy Prawo przewozowe, wedle którego z zastrzeżeniem ust. 2 oraz art. 78 (te zaś nie dotyczą sprawy) roszczenia dochodzone na podstawie ustawy lub przepisów wydanych w jej wykonaniu przedawniają się z upływem roku.

Usługi przewozowe, za które powód dochodził od pozwanego zapłaty ww. należności, zostały wykonane w okresie rozpoczynającym się 26 lipca 2014 r. Termin przedawnienia części z dochodzonych roszczeń upłynąłby najwcześniej

w dniu 27 lipca 2015 r. Został jednakże przerwany na podstawie art. 123 § 1 pkt 1 k.c. poprzez wniesienie pozwu w niniejszej sprawie, co nastąpiło w dniu 6 lipca 2015 r.

Mając na uwadze ogół powyższych okoliczności Sąd w punkcie I. sentencji wyroku uwzględnił w całości dochodzone w niniejszej sprawie powództwo.

Rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów procesu zawarte w punkcie II. sentencji wyroku zostało wydane na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. Mając na uwadze, iż powództwo zostało uwzględnione w całości, pozwany miał obowiązek zwrotu na rzecz powoda wszelkich poniesionych przez niego kosztów procesu, na które złożyła się opłata sądowa od pozwu w kwocie 30 zł, zaliczka uiszczona na poczet wynagrodzenia kuratora w kwocie 30 zł oraz wynagrodzenie profesjonalnego pełnomocnika reprezentującego powoda w niniejszej sprawie, którego wysokość Sąd ustalił w stawce minimalnej tj. 180 zł przewidzianej w § 6 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radcy prawnego oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu.

O wynagrodzeniu należnemu kuratorowi ustanowionemu dla pozwanego nieznanego z miejsca pobytu Sąd w punkcie III. sentencji wyroku orzekł na podstawie § 1 ust. 1-3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 13 listopada 2013 r. w sprawie określenia wysokości wynagrodzenia i zwrotu wydatków poniesionych przez kuratorów ustanowionych dla strony w sprawie cywilnej, przyznając kuratorowi kwotę 30 zł odpowiadającą 1/6 stawki przewidzianej w § 6 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu uznając, iż jest to kwota odpowiadająca nakładowi pracy kuratora w niniejszej sprawie.

SSR Szymon Pilitowski

Sygn. akt I C 42/16

(...):

1. (...),

2. (...).

G., dnia 25 kwietnia 2016 r.

SSR Szymon Pilitowski